

SLADKÝ ŽIVOT

Julia Jamesová
Domluva
s ďáblem

 HARLEQUIN[®]
TM

JULIA JAMESOVÁ

DOMLUVA S ĎÁBLEM

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

Říjen je takový zvláštní měsíc. Když jsem tak o tom uvažoval, napadlo mě, že je to snad ten vůbec „nejpřechodovější“ měsíc v roce. Na jeho začátku bývá ještě často docela teplo, doznívá babí léto a dokonce se leckdy dá ještě jet i k moři (a nemusí to být zrovna na druhý konec světa). A na jeho konci už bývá ve vzduchu často cítit sníh, protože za pár dnů na bílém koni přijede svatý Martin... Děti mají za sebou už měsíc, měsíc a půl školy, už se smířily s tím, že prázdniny jsou definitivně pryč, do vánočního běsnění ale ještě zbývá dost času, takže předvánoční úklid můžete pustit (zatím) z hlavy.

V podstatě mě asi nenapadá vhodnější měsíc k tomu vzít si dobrou knížku a začít se. A vrátit se v některém napínavém či romantickém příběhu k letním měsícům, nebo naopak předběhnout čas a zamířit do doby, kdy všechno zakryje sníh a led. V příbězích, které jsem pro Vás připravil na tento měsíc, najdete dost obojího!

Tak si toho užijte!

S láskou

Váš Harlequin

Julia Jamesová

DOMLUVA S ĎÁBLEM

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Destitute Until the Italian's Diamond

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Julia James
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9416-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9417-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9418-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Salvatore Luchesi se opatrně vyvinul z objetí ženy, která se na něj vášnivě tiskla.

„Gio, ne...“ napomenul ji mírně.

„Ale Salvo! Copak nevíš, že jsem do tebe blázen?“ opáčila žena.

Tón jejího hlasu byl vmlouvavý a rozkazovačný zároveň. Objevila se nečekaně v Salvatorově římském bytě, pokusila se s ním manipulovat připomínkou, že se přece znají už tak dlouho, posléze z něj vymámila koktejl a teď se na něj vlně lepila.

Salvatore potlačil hluboký povzdech. *Sì, Dio mio!* Samozřejmě že velmi dobře věděl, že Giavanna Fabriziová je do něj blázen! Avšak i kdyby se nejednalo o dceru jeho nejbližšího obchodního partnera, stejně by si s ní nic nezačal. Jednak jí nebylo ani dvacet a jednak nebyla černovlasá snědá kráska vůbec jeho typ. Salvatore dával odjakživa přednost méně vášnivým, dlouhonohým blondýnkám.

Podle něj ho přesně takové ženy perfektně doplňovaly – Salvatore měl na Itala nezvykle vysokou postavu, ale jinak se pyšnil typickými tmavohnědými očima, černými vlasy a olivovou pletí. Kromě toho se vyznačoval hezkou tváří, která se líbila ženám, a vypracovanou postavou, kterou mu zase záviděli muži. Svého atraktivního vzhledu si byl vědom, ale rozhodně kvůli němu nebyl ješitný.

„Gio, cara,“ řekl a raději od ní odstoupil na délku paže, aby ji od sebe mohl držet v bezpečné vzdálenosti. „Jsem nesmírně polichocení – nakonec, kdo by nebyl? Ale jsi Robertova dcera. Musel bych se na sebe přílišně zlobit, kdybych s tebou měl aféru!“

Pokoušel se o humorný tón. Gia byla neskutečně otravná, ale také velmi nestabilní, a Salvatore nestál o hysterickou scénu, kterou by mohla vyvolat. Jako jediná dcera byla šíleně rozmazlená, zvyklá, že dostane všechno, co si zamane.

Gie se rozšířily mandlové oči. „Ale já s tebou nechci mít aféru!“ zvolala.

Snažila se na něj opět nalepit, aby mohla své rudé rty přitisknout na jeho. Salvatore ji však držel pevně.

„Chci mnohem, mnohem víc!“ vrkala.

Salvatore na ni hleděl a žaludek se mu začal svírat nepříjemnou předtuchou. Ještě než to Gia vysvětlila, dobře věděl proč.

„A *papà* to chce taky! Řekl mi to! A má úplnou pravdu. Bude to naprosto úžasné!“ Gia okázale vzdychla. S hladově pootevřenými rty se na něj dívala, jako by ho hodlala každou chvíli sníst. „Chci si tě vzít!“ zavrkala.

Salvatore měl pocit, že se o něj pokoušejí mdloby.

Lana stála s ostatními modelkami v zákulisí pódia v lodičkách, z kterých ji bolely nohy, a čekala, až na ni přijde řada. Když se tak stalo, vyšla s ostatními za dunivých tónů hudby na přehlídkové molo. Za těch deset let, co se věnovala modelingu, by přehlídkové show klidně zvládla i se zavřenýma očima.

Jak jsem si někdy vůbec mohla myslet, že je to oslnivé a vzrušující? napadlo ji mimoděk, když se na konci mola s jednou rukou v bok zkušeně zastavila, přesně stanovenou dobu postála a pak se ladnou chůzí profesionální modelky vydala nazpátek. Před lety

o tom byla skutečně přesvědčená, ale teď jí bylo skoro sedmadvacet a nejrady by toho nechala.

Jenže si to nemohla dovolit.

Pokoušela se o ni únavu. Během týdne módy pracovala nonstop. Fotila, nepřetržitě předváděla modely, a ještě všemu nebyl konec. Po večírku ji čekalo setkání s VIP hosty, kterého se musely účastnit všechny modelky – tedy i ona.

Zhruba o půl hodinu později se už mísila s hosty a přemýšlela, kdy by se asi tak dalo zmizet. Následujícího dne měla opět nabitý program a potřebovala se vyspat. Ze stolu si vzala sklenici s neochucenou minerální vodou s minimem kalorií a bez zájmu si prohlížela modelky, stylistky a editory, oblečené do zářných *haute couture*, kteří se kupili kolem návrháře a jeho asistentů jako kuřata kolem kvočny.

Nemohla si nevšimnout žádostivých mužských pohledů, ale nevěnovala jim pozornost. Jedna špatná zkušenost jí bohatě stačila.

Jak jsem mohla být tak hloupá? To s Malcolmem se nikdy nemělo stát!

Říkal si Mal a byl právě tak špatný, jak jeho jméno ve španělštině napovídalo. Jenomže Lana se cítila tak osamělá, že to neviděla. Zaslepila ji zoufalá touha mít po boku někoho, vedle něhož by zapomněla na své velké trápení.

Do očí se jí vkradl smutek. Před čtyřmi roky přišla při hromadné havárii na dálnici o oba rodiče. Bolest z jejich ztráty byla nesnesitelná a díky známosti s Malcolmem se cítila líp. Nechtěla, nebo spíš odmítala vidět jeho chyby. Myslela si, že mu na ní záleží, avšak jemu šlo jen o to, aby mohl chodit s modelkou, která mu měla jako začínajícímu herci pomoci k úspěšné kariéře.

Žal v obličejí vystřídal vztek. Kromě toho však prahl i po něčem jiném, a i to jí došlo až mnohem později. Za úspory, našetřené v průběhu let, kdy neúnavně pracovala jako modelka, a za dědictví po rodičích si

koupila byt v atraktivní londýnské čtvrti Notting Hill. A právě o něj měl Mal obrovský zájem...

Lana se v duchu napomenula a potřásla hlavou. Teď byla tady. Měla se mísit s hosty a konverzovat, nikoli se rozčilovat nad zlotřilostí svého bývalého. Upila minerálku a vykročila do místnosti.

Salvatore přijal od kolemjdoucího číšníka skleničku se šampaňským, zachmuřeně z ní upil a lhostejně se rozhlédl kolem. Večírek byl v plném proudu. Jako hlavní investor módního domu byl pozvaný do Londýna na přehlídku, ale jeho mysl neopustila Řím. A problém, který ho tam čekal.

Tím byla samozřejmě Gia, nebo spíš její otec. Protože Roberto, přesně jak mu tvrdila, když po něm vyjela, to viděl stejně jako jeho rozmazlená dcera.

„Jste ideální pár!“ pochleboval mu. „Krásnější nevěstu bys nenašel. A já budu šťastný, když Giu svěřím právě tobě. Zbavím se tak obav, že si ji bude někdo chtít vzít jen kvůli penězům.“ Přimhouřil oči a upřel je na Salvatora. „Nebo snad proti mé dceři něco máš?“ vyzvídal výhruzně.

Salvatore nehnul ani brvou.

Samozřejmě! Kromě toho, že je příšerně rozmazlená, je pro mě především hodně mladá! Patnáctiletý věkový rozdíl je přece jen trochu moc.

„Kterýkoliv muž by považoval za čest, kdyby se směl oženit s mou Giavannou!“ ujistil ho Roberto. „Nemusím ti přece říkat, Salvatore, jak jsme už nyní spolu obchodně propojení. Vaším sňatkem bychom ještě víc stvrdili firemní spojení. Naše partnerství by tak už nebylo pouze obchodní. Stala by se z nás rodina. Tím bychom zajistili pokračování společného podnikání i do budoucna.“

Salvatore si zachoval bezvýraznou tvář, ačkoliv se Robertova návrhu zhrozil. Takže tohle stálo za tím nesmyslným nápadem! Vmžiku se rozhodl. Jeho

reakce bude neúprosná a tvrdá. Nastal čas, aby s Robertem ukončil obchodní spojení, které se datovalo až do časů jeho otce.

Nemohlo k tomu samozřejmě dojít hned. Některé obchodní transakce ještě probíhaly, takže Salvatore musel počkat, až skončí, z dalších obchodů pak bylo nutné vyvázat se postupně, aby nepřišel o zisk či aby nenastaly nepříjemné komplikace. Jasně bylo však jedno. Udělat to musí, i když tak, aby se Roberto příliš nebránil a aby uznal, že Salvatore není pro jeho dceru v žádném případě vhodný ženich.

Usoudil, že může začít tím, že se bude snažit být co nejméně dostupný. Návštěva londýnské módní show tak nakonec přišla velmi vhod, ačkoliv nebyla vůbec nutná. Salvatore mohutně upil ze skleničky a pak se pozorněji rozhlédl kolem sebe. Shluk lidí před ním se trochu vyčistil a před jeho očima se zjevilo stvoření, které mu vzalo dech.

Por Dio, ta dívka byla prostě nádherná! Vysoko vyčesané zlaté vlasy, štíhlá postava oblečená do těsného šarlatu a karmínu, který klouzal po jejím úžasném těle a neskutečně dlouhých nohách. Salvatore z ní nemohl spustit zrak. Místnost byla plná krásných žen, nastrojených do designérských večerních šatů, ale na téhle dívce ho cosi zaujalo, přímo magicky ho to k ní táhlo.

Znovu ji sjel pohledem.

Bellissima... assolutamente bellissima...

Takový popis se na ni přesně hodil. Krásná tvář, vysoké lícní kosti, daleko od sebe posazené oči... a ústa jako stvořená k líbání.

Salvatore cítil, jak mu krevní řečiště zaplavily hormony a pohnul se vpřed.

Blondýnka mírně otočila hlavu, spatřila ho, a...

A zůstala němě zírat.

Lana strnula. Davem k ní kráčel nějaký muž a lidé mu ustupovali z cesty. Věděla proč. Stejně tak jako

věděla, proč se jí náhle zrychlil pulz a proč se na něj tak upřeně dívá.

Byl vysoký, vyšší než ona, a měl na sobě smoking, který mu bezvadně seděl. Jeho tmavé vlasy i oči spolu s olivovou pletí svědčily o jižanském původu a jeho tvář...

... mi vzala dech.

Lana z něj byla úplně unešená.

Obličej se vyznačoval ostře řezanými rysy, citlivými ústy a nádherně klenutým obočím. Navíc z něj vyzařovalo bohatství a moc.

Muž, který má peníze. Zazobanec. Jeden z oněch neviditelných mužů, kteří tohle všechno platí a který sbírá zisk, který mu vytváříme.

Pak už neměla čas ani na dumání, ani na analýzu, ani na zvažování, co by se slušelo udělat.

Muž zastavil přímo před ní.

A najednou v místnosti nebyl nikdo jiný kromě nich dvou.

Salvatore ustal v chůzi. Celou cestu z ní nespouštěl zrak. Zblízka byla ještě nádhernější. Mohl vidět jasnou zeleň jejích očí. Připomínaly mu smaragdy. Všiml si, že se značně rozšířily, když k ní došel, a v žilách mu zabouřil adrenalin.

Zvedl sklenku se šampaňským na pozdrav.

„Neříkejte mi...“, začal a snažil se, aby tón jeho hlasu vyzněl humorně, „... že jste modelka.“

Lana ani na chvíli nezaváhala. „Neříkejte mi,“ odtušila, „že jste zazobanec.“

A stejně jako předtím on, i ona k němu zvedla svou sklenku, i když jen s minerálkou.

Salvatore se upřímně zasmál.

„No, rozhodně nejsem z těch nejžádanějších tady,“ zareagoval pohotově.

Cítil, jak v něm povoluje napětí. Hormony se poněkud zklidnily a v hlavě se mu začaly formovat velice

podnětné myšlenky, jak se zbavit Roberta a jeho zkažené dcerušky. V tom mu měla pomoci právě tato přenádherná žena.

„Povězte mi,“ nadhodil a záměrně uvolnil svůj dosavadní strnulý postoj, aby blondýnku naladil ke konverzaci. „Jak si tato kolekce povede, co myslíte?“

Lana se mírně ušklíbla. „Proslýchá se, že dvěma z módních editorů se zamlouvá – tomu z New Yorku o něco méně. Ale chlapík z Číny se usmívá, což každý vítá, protože tamější trh je obrovský. Což,“ dopověděla, „vám jistě nemusím vykládat.“

„Ne, to vážně nemusíte, ale těší mě, že mi říkáte, že se usmívá,“ odušil Salvatore.

Rozhovor s ní ho těšil. Bohužel neměl mít dlouhého trvání. Salvatore si všiml, že se k němu kvapem blíží jeden z jeho krajanů.

„*Signore Luchesi! Mi dispiace!* Nevšiml jsem si vás...“

Výřečný Ital se ho ihned ujal a snažil se ho odvést k exkluzivní skupince, shromážděné kolem oslavovaného návrháře. Salvatore se ho chtěl zbavit, aby se mohl vrátit k rozhovoru s úchvatnou blondýnkou, ale ta už odplouvala pryč, zjevně spokojená s tím, že byl uchvácený někým důležitějším, než byla ona sama.

Salvatore rezignovaně pokrčil rameny a dovolil krajanovi, aby si s ním dělal, co bude chtít. Ten mu do ruky vtiskl další sklenku se šampaňským a postrčil ho směrem ke skupince. Salvatore si však pevně umínil, že krásnou blondýnku odchytí později. Nemínil ji nechat uniknout.

Když se však o dvacet minut později konečně od skupinky okolo návrháře odtrhl, nikde ji nenašel. Pronikavým zrakem pátral v davu, ale kráska byla pryč. Salvatore se zachmuřil. Kam se mohla podít? Přece se nepropadla do země!

Lana mezitím stála na chodníku pod stříškou autobusové zastávky a těšila se z toho, že se jí podařilo

ze sešlosti uniknout. Litovala jediného, a to ještě nijak výrazně.

Ten muž – onen zazobanec, který si s ní přišel povídat...

Když po ní na podobných akcích někdo vyjel, obvykle se ho bez milosti zbavila. Tentokrát to však bylo jiné.

Proč?

Lana zírala před sebe na silnici, po níž se ve studené a vlhké noci nepřetržitě míjela auta. V mysli jí vzápětí vytanula odpověď.

Protože to byl ten nejfantastičtější muž, jakého kdy v životě viděla!

Neměl nic z Malcolmova líbivého vzhledu modrookého blondáka – kdepak! Ten Lana zavrhla navždy. Onen zazobanec vypadal úplně jinak. Byl snědý, černovlasý a tmavooký...

Lana při té vzpomínce znovu pocítila stejné nabuzení, jako když se jejich pohledy střetly během konverzace, kterou spolu měli.

Bohužel byla příliš krátká.

V duchu vzdychla. Stejně odešel, tak co. A i kdyby zůstal, bylo by to k ničemu. Lana by si s ním beztoho nemohla nic začít. Nejdřív se musela dát do pořádku. Její život byl momentálně jedna velká změň.

Unaveně si protáhla nohy, které už naštěstí nevězely v lodičkách. Byly obuté do bot na nízkém podpatku a značně se jim ulevilo. Lana byla převlečená do svého obvyklého oblečení, které bylo mnohem pohodlnější než předváděné modely. Vlasy měla svázané do volného uzlu a odlíčila si tvář, aby si pleť mohla odpočinout. Netrpělivě vyhlédla na silnici, jestli se neblíží autobus.

Nic.

Zato se na jeho místě autobus zjevila elegantní stříbrošedá limuzína, řízená řidičem v kšiltovce. Dveře na straně pasažéra se otevřely a z nich se ven naklonil muž ve smokingu.

„Tak,“ konstatoval s lehkým přízvukem nádherný italský zazobanec, který ji oslovil na večírku a poté ji nechal stát, „tady jste!“

Hlas měl hluboký a znělo z něj vrchovaté uspokojení.

Salvatore pocítil vzrušení. Naštvalo ho, že tu překrásnou blondýnku ztratil, ale teď ji tedy konečně zase našel. Okamžitě ji poznal, i když na sobě měla baloňák, byla odličená a vlasy měla svázané do jednoduchého uzlu. Zapůsobila na něj stejně silně, jako když ji spatřil poprvé. Tentokrát mu už nesměla utéct.

Rozepnul si bezpečnostní pás a vystoupil z vozu. „Kam jste se poděla?“ zajímal se a sjel ji pohledem od hlavy až k patě, aby se ujistil, že se ve svém úsudku nemýlil. Ano, byla skutečně úžasná.

„Vypařila jsem se dřív,“ pokrčila rameny.

Salvatore se usmál. „To je dobře,“ odtušil. „Takže budete mít čas se mnou povečeřet.“

Blondýnce přelétl přes tvář úžas a ještě něco, co příjemně polechtalo jeho mužské ego.

Zavrtěla však hlavou. „Necítím se na to. Jedu domů. Jsem utahaná a hrozně mě bolí nohy.“

Salvatorovi se zdálo, že v jejím hlase zachytil stín lítosti. Vypadalo to nadějně.

Uchopil ji za loket. „Svezu vás.“ Krátce mrkl směrem, odkud měl přijet autobus. „Nic nejede a vy vypadáte zmrzle. A nejspíš bude pršet.“

Kráska zaváhala. Pak se z nebe sneslo pár kapek a to rozhodlo. Blondýnka se nechala naložit do vozu.

„Jakou adresu mám sdělit řidiči?“ otázal se Salvatore.

Dívka mu řekla název klidné ulice ve čtvrti Notting Hill a Salvatore ji tlumočil řidiči za skleněnou stěnou. Ten přikývl, že rozumí, a rozjel se přes Hyde Park k Bayswater Road namísto k hotelu na Park Lane, kde byl ubytovaný jeho šéf.

„Doufám, že si příliš nezajedete,“ ozvala se blondýnka. „Ale když jste mi to nabídli...“

„Vůbec ne,“ ujistil ji Salvatore a usmál se na ni.

Její tvář byla v nádherná šerosvitu, jak si s ní pohrávala světla míjejících vozidel i pouličních lamp. Salvatore opět pocítil příjemné vzrušení.

„Nezměníte názor ohledně večere?“ zeptal se a otočil se k ní, aby na ni líp viděl. „Ve vaší čtvrti je pár výtečných restaurací!“

Lana zavrtěla hlavou a Salvatore se zatvářil mírně překvapeně. Ženy mu obvykle košem nedávaly. Spochínil na Laně uznalým pohledem a přitom zjistil, že se mu zdá čím dál krásnější.

„Děkuju,“ odtušila. „Ale vážně musím domů.“

Mluvila nevzrušeně, ale Salvatore tušil, že přece jen vůči němu není tak lhostejná, jak se tváří.

Byl však nakonec rád, že ho odmítla. Mínil, že by to s ní neměl uspěchat. Nikdy nejednal impulzivně a své známosti si pečlivě vybíral.

Tak proč jsi dnes udělal výjimku? zaznělo mu v hlavě.

Salvatore se otázkou odmítl zabývat.

„Možná bychom se mohli sejít jindy,“ řekl. Napadlo ho, že by určitě nebyl problém, kdyby si výjezd do Londýna o nějaký den prodloužil.

Kráska chvíli přemýšlela, ale pak opět zavrtěla hlavou. A tentokrát v její tváři nenašel ani stopu lítosti.

„Momentálně si nemůžu dovolit ve svém životě žádné další komplikace,“ konstatovala.

„Jaké další komplikace?“ vyzvídal Salvatore. Když neodpověděla, zkusil to jinak. „Máte snad nějakou známost?“

Pokud by tomu tak bylo, pak by s ní určitě nechtěl absolutně nic mít, jakkoliv byla krásná. Blondýnka však znovu zavrtěla hlavou, tentokrát mimořádně prudce.

„Bohudík nemám! Už ne!“ vyhrkla.

Salvatore se na ni zamyšleně zadíval. Viděl, že je rozčilená.

„Snad vám nezlomil srdce?“

I tohle by byl důvod, aby se od ní držel dál. Ani on nestál o komplikace. „Ne, vybrakoval bankovní konto!“ zněla našťavaná odpověď. „Takže si nemůžu dovolit v práci žádnou pauzu.“ Teď se na něj pro změnu podívala zpříma ona. „Což znamená, že nemám čas na večeri ani...“ sklopila cudně zrak. „... ani na nic jiného.“

„To mě mrzí,“ odvětil Salvatore upřímně. Jeho spolucestující byla vážně kus – od perfektního profilu až po zlato jejích vlasů.

„Mě taky,“ slyšel ji říct tak tiše, že to stěží zaslechl.

To ho podnítilo k tomu, aby jí položil další zvědavou otázku. „Co vám vlastně udělal?“

„Vzal si hypotéku na čtyři sta tisíc liber na byt, který patří *mně!*“ vybuchla jeho kráska hořce. „A pak zmizel. Samozřejmě nic nesplácí. Zůstalo to na mně.“

Zaraženě se odvrátila a dodala: „Omlouvám se. Nevím, proč vám to tu vykládám.“

Dojeli na Notting Hill Gate, jednu z hlavních dopravních tepen, a mířili dolů po Kensington Park Road.

Lana náhle vyhlédla z okna a vykřikla: „Můj dům je hned v další příční ulici! Vlevo!“ Navigací vedená limuzína už zatáčela na určené místo a posléze zvolna zastavila u hezkého omítnutého domu, jehož součástí byla i udržovaná terasa.

Salvatore na něj se zájmem pohlédl a pomyslel si, že vysoká hypotéka na něj byla úměrná jeho ceně. Také daně v této části města byly hodně vysoké.

Lana na něj vrhla zlostný pohled, jako by mu četla myšlenky. „Roky nepřetržitého modelingu plus dědictví,“ konstatovala nazlobeně. „A ten parchant mi vzal celou polovinu!“ Pak potřásla hlavou.